

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15Co/70/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118215898
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8118215898.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Ilčinovej a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Mareka Kohúta v spore žalobkyne: X. M., I.. XX.XX.XXXX, Z. K. XX, XXX XX K., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 01 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s. r. o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o vydanie bezdôvodného obohatenia 444,40 Eur a neprijateľnosť zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 8Csp/216/2018-59 zo dňa 19. júla 2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o vydaní bezdôvodného obohatenia a vo výroku o trovách konania.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 444,40 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 444,40 Eur, od 06.12.2018 do zaplataenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a. s., k Úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXX z 11.11.2013 v § 1 Hlavy 18. Sankcie účtované v dôsledku vášho omeškania, v znení: „Ak sa omeškáte s úhradou splátky, máme právo vám vyúčtovať a vy ste povinný(á) nám uhradiť poplatok za upomienku vo výške 5,- Eur v prípade prvej upomienky a 12,- Eur v prípade druhej a ďalšej upomienky.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a. s., k Úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXX z 11.11.2013 v § 2 Hlavy 18. Sankcie účtované v dôsledku vášho omeškania, v znení: „Ak sa omeškáte s úhradou splátky, máme právo vám vyúčtovať zmluvnú pokutu vo výške 17,- Eur, ktorú musíte uhradiť.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania v plnom rozsahu.“

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu 14.11.2018 domáhala zaplataenia sumy vo výške 444,40 Eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzatvorila 11.11.2013 Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 3.000,- Eur. Zmluva neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c), f), j), k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a

o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v dôsledku čoho žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 444,40 Eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi ňou realizovanými platbami vo výške 3.444,40 Eur a výškou žalovaným poskytnutého úveru. Popritom poukázala na skutočnosť, že Zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky uvedené v úverových zmluvných podmienkach žalovaného k Zmluve. V § 1 Hlavy 18, zmluvnú podmienku v zmysle, ktorej sa mala zaviazat' na úhradu poplatkov za upomienky a v § 2 Hlavy 18 zmluvnú podmienku upravujúcu zmluvnú pokutu, ktorú si so žalovaným individuálne nedojednala.

3. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že Zmluva uzatvorená medzi stranami sporu je nepochybne zmluvou spotrebiteľskou, keďže pri uzatvorení Zmluvy bol žalovaný v postavení dodávateľa a žalobkyňa v postavení spotrebiteľa. Stranami sporu nebolo spochybňované, že poskytnutý úver je spotrebiteľským úverom na ktorý sa vzťahujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, teda úverová zmluva musí obsahovať všetky obligatórne náležitosti vyplývajúce z ust. § 9 ods. 2 citovaného zákona. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti taxatívne uvedené v tomto zákonom ustanovení, považuje sa za bezúročnú a bez poplatkov, a preto podľa názoru súdu, ak dlžník plní na základe takejto zmluvy, aj úroky, poplatky, prípadne ďalšie platby nad rámec istiny, možno konštatovať, že ide o plnenie bez právneho dôvodu, teda prijatím takehoto plnenia vznikne na strane veriteľa bezdôvodné obohatenie. Z tohto dôvodu aj v prejednávanej veci, pokiaľ sú preukázané tvrdenia žalobkyne o chýbajúcich náležitostiach úverovej zmluvy a napriek tomu bolo poskytnuté plnenie z jej strany žalovanému, sú splnené podmienky na vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. V zmysle § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona jednou z obligatórnych náležitostí je údaj o trvaní zmluvy a tiež aj termíne konečnej splatnosti. Ak sa teda v zmysle tohto ustanovenia vyžaduje uviesť termín konečnej splatnosti, je potrebné tento termín uviesť jednoznačne s uvedením dátumu konečnej splatnosti a nepostačuje iba uvedenie spôsobu výpočtu tohto dátumu. Podľa názoru súdu teda nebola splnená táto obligatórna náležitosť zmluvy. Obdobne tak s poukazom na § 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona chýba údaj o termínoch splátok a súdu nebol predložený žiadny dôkaz o tom, či žalobkyňa bol poskytnutý nejaký splátkový kalendár. Určenie splatnosti jednotlivých splátok tak, ako sú zakotvené v Zmluve, nespĺňa podľa názoru súdu jednoznačnosť a ľahkosť identifikovania splátok, ktoré bola žalobkyňa povinná platiť. V predmetnej Zmluve je uvedená RPMN vo výške 16,8 %, avšak podľa prepočtu má byť správne uvedená sadzba 17,03 %. V Zmluve nie sú uvedené ani všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Okrem toho celková suma, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť bola 4.981,20 Eur namiesto v Zmluve uvedených 4.956 Eur, ku ktorým nebol pripočítaný poplatok za službu zmena počtu a výšky splátok, ktorý žalovaný započítal do výšky mesačnej splátky, čo môže pôsobiť zavádzajúco na spotrebiteľa. Napokon v Zmluve bola nesprávne uvedená aj priemerná RPMN vo výške 18,84 %, keďže podľa Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 3. štvrtrok 2013 zverejnených 31.10.2013 bola priemerná RPMN pre daný typ úveru vo výške 19,35 %. Vzhľadom na uvedené, je zrejmé, že v Zmluve nebola dojednaná ročná percentuálna miera nákladov a Zmluva neobsahovala ďalšie obligatórne náležitosti vyplývajúce z § 9 ods. 2 písm. f) a písm. k) citovaného zákona, v dôsledku čoho je potrebné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov a teda, ak žalobkyňa uhradila z titulu úrokov a poplatkov žalovanému sumu 3.444,40 Eur, ide v rozsahu prevyšujúcom istinu úveru o bezdôvodné obohatenie, ktoré jej je žalovaný povinný vydať. Ďalšie namietané náležitosti Zmluvy zo strany žalobcu súd nevyhodnotil ako rozporné so zákonom. Podľa názoru súdu je adresou predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, adresa dodávateľa uvedená v zmluve, ak nie je uvedené inak.

4. Súd zastával názor, že upomienky resp. zmluvné pokuty v prejednávanej veci majú jednoznačne sankčný charakter (vid ich výšku, ako aj rozdielnu cenu za prvú a druhú upomienku, hospodárskymi nákladmi na ich zhotovenie nepreukázanú), čo treba považovať za neprípustné. Navyše tieto sankcie rovnako ako aj zmluvná pokuta sú netransparentne uvedené iba v úverových podmienkach a nie priamo v Zmluve, preto súd vyhlásil tieto zmluvné podmienky za neprijateľné a uviedol ich vo výrokovej časti tohto rozsudku.

5. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 odsek 1 v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že v plnej miere úspešnej žalobkyňa priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

6. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 451 ods. 1, 2, § 517 ods. 2, § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 2 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 298 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z., § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

7. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho výroku o vydaní bezdôvodného obohatenia a výroku o trovách konania v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovaný namietajúc, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní žalovaný prezentoval názor, že Zmluva je vyhotovená korektne a v súlade s právnou úpravou. Náležitost' podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) neskôr l) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov je v každej úverovej zmluve uvedená výlučne v súlade so znením zákona v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy a v súlade so znením smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá stotožňuje pojem výška, počet a frekvencia splátok s pojmom výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Žalovaný zároveň poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017, v ktorom sa súd vyjadril k náležitosti rozkladu splátok. Podobne výška RPMN je v Zmluve uvedená korektne spolu s predpokladmi pre jej výpočet, ktoré sú uvedené priamo v texte Zmluvy. Ďalej je v Zmluve obsiahnutá aj doba jej trvania ako aj termín konečnej splatnosti. Doba trvania je stanovená počtom splátok - 84 mesačných splátok, z čoho musí byť podľa žalovaného aj priemernému spotrebiteľovi s ukončeným základným vzdelaním nepochybne zrejmé a jasné, že Zmluva bude trvať 84 mesiacov a rovnako z dátumu konečnej splatnosti je žalobcovi jednoznačne zrejmé, kedy nastane konečná splatnosť úveru. Žalovaný navyše odmieta tvrdenie žalobcu o podmienení uzatvorenia Zmluvy dojednaním dobrovoľnej služby, ktorá mu mala byť jednostranne nanútená. V súvislosti s tým zdôrazňuje, že prípadné poistné a ani ďalšie alternatívne služby preto v zmysle ustanovenia § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov nebolo potrebné započítať do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, čo sa nakoniec odzrkadlilo aj v celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobu zamietne a prizna žalovanému náhradu trov konania.

8. K odvolaniu žalovaného sa žalobkyňa v súdom stanovenej lehote nevyjadrila.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Nakoľko žalovaný napadol rozsudok len v rozsahu výroku o vydaní bezdôvodného obohatenia a výroku o trovách konania, odvolací súd nemohol podrobiť súdnemu prieskumu výroky rozsudku, ktorými súd určil zmluvné podmienky uvedené v úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a. s., k Úverovej zmluve č. XXXXXXXXXX z 11.11.2013 v § 1 a § 2 Hlavy 18 za neprijateľné zmluvné podmienky.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

13. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu za vecne správny. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného a na zvýraznenie správnosti napadnutého rozsudku dopĺňa nasledovné.

14. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

15. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške.

16. Podľa § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

17. Podľa § 451 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

18. Je nepochybné, že Zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným, je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca je spotrebiteľ, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie správne ustálil, že na predmetnú zmluvu je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

19. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosti stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet ku zmluvnému jednaniu prichádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na všetky zmluvné dojednania pripravený a skúsený.

20. Spoločným znakom tejto úpravy je teda snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou aj prípadného obmedzenia autonómie vôle. Základným princípom spotrebiteľských zmlúv je zásada, podľa ktorej nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky.

21. Z hľadiska posúdenia nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách Smernica Rady 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách si stanovila práve za cieľ vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu.

22. Dôvody odklonu odvolacieho súdu od rozhodovacej praxe NS SR (uznesenie 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018 a ďalšie) vychádzajú z názoru, že záver o eurokonformnom výklade s cieľom dospieť k záveru sledovaného smernicou možno urobiť až po aplikácii všetkých do úvahy prichádzajúcich výkladových metód a s využitím právneho poriadku ako celku.

23. V súvislosti s údajom podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „ZoSÚ“) a rozsudkom Súdneho dvora vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a.s. a N. Z. odvolací súd poukazuje na účinok smerníc. Otázka účinku smerníc sa vo všeobecnosti v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia.

24. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry SD EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto konkrétnom prípade veriteľ verzus spotrebiteľ) v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

25. Z uvedeného vyplýva, že priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice.

26. Problém nastal v súvislosti s pochybnosťami, kde sú hranice nepriameho účinku smernice. Súd totiž na jednej strane má za cieľ v zmysle rozsudku C-42/15 dosiahnuť plný účinok smernice pri využití všetkých aplikačných metód a ustanovení celého právneho poriadku, no na druhej strane existujú obavy, aby nedošlo v sporoch medzi jednotlivcami k aplikácii nepriameho účinku smernice contra legem a navyše aj proti princípom súkromného práva, akým je aj princíp právnej istoty.

27. Tak explicitne presné ustanovenie akým je ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. Zákonodarca v citovanom ustanovení jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou obligatórnych náležitostí uvedených pod písm. k) § 9 odsek 2 ZoSÚ a odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol v čase uzavretia zmluvy ako aj v čase vydania napadnutého rozsudku platný a účinný.

28. Zákomom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bola do právneho poriadku zakotvená dikcia zákonnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere o spôsobe splácania úveru podľa istiny, úrokov a iných poplatkov. Približne štyri roky táto zákonná dikcia bola spojená ešte aj kumulatívne s právom na uvedenie súčtu týchto platieb. Nemali by byť žiadne pochybnosti, že v tom čase smernica Rady 87/102/EHS nevyžadovala plnú harmonizáciu.

29. Zákomom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov bola transponovaná smernica 2008/48/ES z 23. apríla 2008, ktorá vyžadovala plnú harmonizáciu. Do tohto nového zákona o spotrebiteľských úveroch bola prevzatá z predchádzajúceho zákona totožná dikcia splácania spotrebiteľských úverov podľa splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

30. Klausula objasňujúca špecifikáciu splátok úveru nielen podľa istiny, ale aj úrokov a poplatkov má význam, aby bol jasný údaj, (i) z čoho splátka pozostáva, (ii) či splátka obsahuje aj poplatky, (iii) či neobsahuje poplatky, ktoré nemajú byť zaradené do RPMN, (iiii) či ide o amortizované splácanie alebo bez amortizácie alebo (iiiii) údaj o tom, v ktorých splátkach je výlučne istina a v ktorých len poplatky (pri niektorých typoch úverov sú zmluvy formulované tak, že najprv sa splácajú výlučne úroky a v poslednej splátke istina) a pod..

31. Podľa názoru odvolacieho súdu špecifikácia splátok úveru má svoj význam aj v tom, že spotrebiteľ má možnosť v prípade sankcie bezpoplatkovosti priamo zistiť, ktorej časti splátky sa táto sankcia týka. Spotrebiteľ má tiež možnosť kontroly, či v splátke použitej na účely výpočtu RPMN nie je uvedený

poplatkov, ktorý sa do RPMN nesmie započítať. RPMN pritom predstavuje dôležitý údaj o celkových nákladoch na úver. Špecifikácia splátok úveru môže odhaliť aj nekalé obchodné praktiky, ak by nedošlo k naplneniu predzmluvných informácií o splátkach úveru (cieľ podľa II. bod 2 smernice 2008/48/ES).

32. Ustanovenie § 9 odsek 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov presne definuje, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka), musí spotrebiteľská zmluva obsahovať. Okrem iného v § 9 odsek 2 písm. k) uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Z uvedeného je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzavretia zmluvy medzi stranami sporu boli aj suma, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová suma, počet a termíny splátok sa viažu ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istine, ako aj k úrokom a iným poplatkom. Je teda jednoznačné, že v každej zmluve musí byť uvedená tak výška istiny, ako aj úrokov a iných poplatkov, taktiež aj ich počet a termíny splátok. V danom prípade Zmluva uzatvorená medzi stranami sporu (č. I. 14 spisu) obsahovala len výšku mesačnej splátky v sume 59,30 Eur a počet splátok 84.

33. Vo vzťahu k záverom Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 odvolací súd poukazuje aj na príspevok doc. JUDr. Jánošíkovej, PhD.: „Otázne však je, ako by na tento záver mal zareagovať sudca rozhodujúci konkrétny spor. Ak totiž zistí, že neuvedenie konkrétnej náležitosti v zmluve o spotrebiteľskom úvere by malo byť v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 sankcionované zánikom nároku veriteľa na úrok a poplatky, ale súčasne dospieje k záveru, že ide o náležitosť, ktorej neuvedenie v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemá vplyv na možnosť spotrebiteľovi posúdiť rozsah jeho záväzku, tak vlastne narazil na rozpor medzi vnútroštátnou právnou úpravou a právom Únie. Keďže však norma práva Únie má v tomto prípade podobu smernice, vzhľadom na horizontálny právny vzťah medzi veriteľom a spotrebiteľom nemôže mať smernica priamy účinok. Zistený rozpor je teda možné vyriešiť len prostredníctvom nepriameho účinku smernice, čo znamená pokúsiť sa o taký výklad zákona č. 129/2010, ktorým sa rozpor odstráni. Domnievam sa však, že v tomto prípade by sudca narazil na jednu z hraníc povinnosti eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva, ktorou je zákaz výkladu contra legem. Nevie si totiž predstaviť, akou výkladovou metódou by bolo možné obísť príkaz považovať zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov obsiahnutú v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010. Nešlo by už podľa môjho názoru o výklad práva, ale o sudcovskú tvorbu práva.“

34. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď považoval úver poskytnutý žalobkyni za bezúročný a bez poplatkov a následne priznal žalobkyni nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške rozdielu medzi sumou žalobkyňou splateného úveru a istinou poskytnutého úveru.

35. Postupom podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

36. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalobkyňa ako sporová strana mala v odvolacom konaní plný úspech, teda má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

37. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).
Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).